

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราต่อการดำเนินการ
ธุรกิจเกษตร ในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ชื่อผู้เขียน นายวัฒนศักดิ์ ศรีสมบัติ

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) สาขาวิชาส่งเสริมการเกษตร

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์:

รองศาสตราจารย์ ดร. พงษ์ศักดิ์ อังกสิทธิ์	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ไร่ไพพรรณ อภิชาติพงษ์ชัย	กรรมการ
อาจารย์ ดร. วรทัศน์ อินทร์คัมพร	กรรมการ
อาจารย์ ดักขมี วรชัย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาลักษณะธุรกิจเกษตรและการดำเนินการธุรกิจเกษตร (การทำสวนยาง) เพื่อสำรวจความคิดเห็นต่อการดำเนินการธุรกิจเกษตร ความต้องการความรู้ด้านธุรกิจเกษตร ตลอดจนปัญหาและข้อเสนอแนะของสมาชิกกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ประชากรที่ใช้ศึกษาเป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา จำนวน 170 คน จาก 17 กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในจังหวัดนครศรีธรรมราช การรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบไคสแควร์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล เศรษฐกิจ และสังคมของสมาชิกกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา กับความคิดเห็นต่อการดำเนินการธุรกิจเกษตร

ผลการศึกษาพบว่าสมาชิกกลุ่มฯ ส่วนใหญ่เป็นชาย อายุเฉลี่ย 46.05 ปี และมีสมาชิกในครอบครัวเฉลี่ย 4.97 คน จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สมรสแล้วและอยู่ด้วยกัน อาชีพหลักคือการทำสวนยางพารา อาชีพรองคือการทำนา ขนาดพื้นที่ที่ครอบครองทั้งหมดเฉลี่ย 35.60 ไร่/ครัวเรือน พื้นที่สวนยางทั้งหมดเฉลี่ย 26.91 ไร่/ครัวเรือน และมีพื้นที่สวนยางที่เปิดกรีดเฉลี่ย 21.02

ไร่/ครัวเรือน มีเงินออมนรูปเงินฝากมากที่สุดเฉลี่ย 13,821.22 บาท มีการรับทราบข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ และวิทยุ มีระดับความรู้ความเข้าใจในธุรกิจเกษตร (การทำสวนยาง) อยู่ในระดับสูง

ลักษณะธุรกิจเกษตรและการดำเนินการธุรกิจเกษตร สมาชิกกลุ่มฯ ใช้ปัจจัยในการผลิต ได้แก่ แรงงาน เครื่องจักร เพื่อเตรียมดิน กำจัดวัชพืช และแรงงานคนใช้กรีดยางซึ่งการจ้างแรงงานกรีดยางแบ่งระหว่างเจ้าของสวนและลูกจ้าง คือ 60:40 สำหรับปุ๋ยจะใช้ทั้งในสวนยางอ่อนและสวนยางเปิดกรีด โดยซื้อจากร้านค้าปุ๋ยในท้องถิ่น รวมทั้งปัจจัยการผลิตอื่นๆ ได้แก่ สารป้องกันกำจัดวัชพืช ถ้วยรองรับน้ำยาง ตะแกรงกรองน้ำยาง เป็นต้น รายได้หลักส่วนใหญ่ได้จากยางพารา โดยน้ำยางที่กรีดได้น้ำหนักเฉลี่ย 277.24 กิโลกรัม/ไร่/ปี ซึ่งจะแปรรูปเป็นยางแผ่นดิบและยางแผ่นรมควัน ในการขนส่งผลผลิตยางนั้นสมาชิกกลุ่มฯ จะขนส่งด้วยพาหนะของตนเอง ก่อนขายมีการสืบราคาในตลาดแล้วขายปลีกให้แก่พ่อค้าในท้องถิ่น แต่รายได้ไม่เพียงพอก่อให้เกิดหนี้สิน โดยกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า โดยภาพรวมลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ และสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการดำเนินการธุรกิจเกษตร (การทำสวนยาง) ยกเว้น ขนาดพื้นที่ปลูกยางพาราที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการขายและการตลาด ด้านการจัดการ ด้านการจัดสรรงบประมาณ ปัจจัยการผลิต และวัสดุ อุปกรณ์ และในภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ส่วนรายได้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นด้านการจัดการ และในภาพรวมทั้ง 4 ด้าน

สมาชิกกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารามีความต้องการความรู้เกี่ยวกับธุรกิจเกษตร เรื่องตลาดยางพารา รองลงมาคือการปลูกพืชเสริมในสวนยาง และการลดต้นทุนการผลิต

ปัญหาที่สมาชิกกลุ่มเกษตรกรผู้ทำสวนยางพาราพบมาก คือ ปัญหาผลผลิตราคาต่ำ รองลงมาได้แก่ ปัญหาปัจจัยการผลิตคุณภาพต่ำ-ราคาแพง และปัญหาการขาดแคลนสินเชื่อ

Thesis Title The Opinions of the Rubber Grower Groups' Members Towards
Agribusiness Management, Nakhon Si Thammarat Province.

Author Mr. Wattanasak Srisombat

M.S. (Agriculture) Agricultural Extension

Examining Committee :

Assoc. Prof. Dr. Pongsak Angkasith	Chairman
Lecturer Rampaipan Apichatpongchai	Member
Lecturer Dr. Wallratat Intarucomporn	Member
Lecturer Laxmi Worachai	Member

Abstract

The objectives of this research were to study rubber growers' opinions toward agribusiness management, to explore their agribusiness knowledge needs, including their problems and recommendations of rubber grower groups' members in Nakhon Si Tammarat Province.

The sample population under study were 170 members of the 17 Rubber Grower Groups. The data were collected by questionnaire and statistically analysed by percentage, arithmetic means, standard deviation and Chi-square test.

The research found that most of the rubber grower groups' members were male with the average age of 46.05 years. The average family size was 4.97 persons. Most of them finished primary school (prathom 4). They were married and living together. Rubber production was their main occupation. Their second occupation was paddy cultivation. They owned an average farm size of 35.60 rai. The average land for rubber production was 26.91 rai, and their average land for rubber tapping was 21.02 rai. The average saving deposit was 13,821.22 baht. They received knowledge on agribusiness from newspaper and television. Their attitude on agribusiness production (rubber production) was highly positive.

The agribusiness management concerning production factors that the grower groups members have used were; labor and machine for soil preparation and weed eradication and rubber

cutting labor, the employment portion between the owner and employees for rubber cutting was 60:40. Fertilizer must be applied in both young and older than 6 years rubbers. Fertilizers were brought from the retail shop in their local area. Other production factors that have used were weed protection and eradication substances, latex ceramic cups, latex sieve etc. Majority of earning was from rubber. The average yield of rubber latex was 277.24 kgs./rai/year that will be used for making rubber sheet and smoked rubber sheet and the grower groups have to provide their own transportation. Market price checking will be done before they sold rubber to the local merchants. Due to inadequate earnings, debt has occurred, they have made a loan with the Bank of Agriculture and Agricultural Cooperatives.

From hypothesis testing, it was found that personal characteristics, social and economic factors were not related to opinion of agribusiness management of rubber grower groups' members except average land size was related to selling and marketing, management, budget allocation and inputs supplies, and overall aspects. Income was related to management and overall aspects.

The knowledge of most rubber grower groups' members needed involved marketing, intercropping, and decreasing production cost.

Most of the rubber grower groups' members problems were low product prices, low quality and expensive inputs, and short of cash credit.